

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Sfantul Ardealului - Pe urmele Parintelui Arsenie Boca, in satele de munte ale Sibiului (sursa Formula AS)

Cultul Parintelui Arsenie Boca depaseste cu mult zona satelor de munte ale Brasovului. Furisata pe sub culmile Fagarasilor, amintirea marelui duhovnic de la Sambata urca spre asezarile sibiene de sub varfurile Negoiu si Suru, spre Valea Oltului. E suficient sa-i rostesti numele, pentru ca oamenii sa-ti raspunda, pe data, cu amintiri. Toti l-au vazut. Toti l-au cunoscut. Toti i-au ascultat predicile infierbantate, tuturor le-a fost de folos cu rugaciunile si previziunile lui. Sub un cer albastru, de primavara grabita, intins ca matasea peste muntii ingropati in zapezi, am pornit inca o data pe urma "sfantului" neincoronat al Ardealului

Daca ajungi in Tara Oltului transilvanean, la Sebesul de Jos si de Sus, la Turnul Rosu, Porumbacu sau Racovita, sate asezate sub culmile vestice ale Muntilor Fagaras, nu se poate sa nu auzi pomenindu-se de Parintele Arsenie Boca. Numele lui leaga sufletele oamenilor cu o lumina care arde de peste cincizeci de ani. Iradierea unui ales al lui Dumnezeu care i-a propovaduit atat de puternic Acestuia prezenta si legea, incat oamenii s-au mutat cu o treapta mai aproape de rai. Orice ai povesti cu satenii acestor locuri, numele Parintelui lasa urma de aur, iar daca ajungi in vreuna din casele lor, chipul lui rasare printre icoanele si fotografiile de familie agatate in pereti. Atat de mare a fost credinta oamenilor in harul acestuia, incat atunci cand a fost mutat de la Manastirea "Sambata" la Prislop si apoi langa Bucuresti, la Draganescu, sate intregi l-au urmat in pelerinaje care nu se mai sfarseau, in ciuda oprelistilor si interdictiilor pe care Securitatea le instituisese. Marturiile celor care l-au cunoscut vin sa confirme faptul ca Parintele Arsenie Boca a ramas in viata ardelenilor ca un sfant care le calauzeste pasii si astazi, la multi ani dupa mutarea la cer.

Drumuri ascunse

Paraschiva Roman s-a nascut acum 75 de ani in Sebesul de Jos si l-a vazut pentru prima oara pe Parintele Arsenie cand acesta era staret la Manastirea "Sambata de Sus". Chiar daca au trecut de atunci multi ani, amintirile ei sunt inca proaspete: "Aveam vreo paisprezece ani si stateam la o sora a mea care era morareasa la Vistea de Sus. De-acolo era foarte aproape de Sambata si mergea multa lume la Parintele. M-am dus si eu, cu un grup de femei, am trecut peste padure si, cand am ajuns acolo, l-am vazut pe Parintele, care a venit drept la mine si mi-a zis: "Tu vii de la moara, de ce n-ai adus o tara de faina?". Era prin 41, tara se prabusise in foamete si lumea uitase de gustul painii. Daca nu mai fusesem la manastire, eu nu stiam ca trebuie sa duc cate ceva, ca Parintele sa poata imparti la cei nevoiasi. Dar ce m-a impresionat pe mine atunci a fost ca Parintele a stiut ca eu vin de la moara, desi nu ma mai vazuse vreodata. Pe atunci, Parintele era tanar si subtirel. Era inalt, avea barba si umbla cu haina

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

calugareasca pe el. După aceea am auzit că Parintele a plecat la Prislop și apoi la Drăganescu, lângă București. Am fost și acolo, pentru că am avut copilul bolnav. De trei ori l-am căutat pe Parintele. Trebuie să vă spun că plecăm așa, pe ascuns, că știam că Parintele a avut neazuri și că era urmărit și acolo, la Drăganescu, unde n-avea voie să țină slujba în biserică, ci picta. Prima dată l-am ascuns pe baiat într-o caruță cu fan și așa l-am dus până la gară. L-am lăsat loc numai în dreptul gurii, ca să rasfle. Ne-am dus cu trenul până la București, apoi am luat un tramvai și la urmă un autobus, până în sat. Când am coborât din mașină, l-am luat pe brațe pe baiat și l-am dus vreo doi kilometri, până la biserică unde era Parintele. M-a ajutat un vecin, Vasile Posea, care mai fusese și știa ce mare har are el. Era plină biserică de oameni când am ajuns, și eu am rămas mai lângă ușă. Nu îndrăzneam să mă duc mai aproape, eram mai rusinoasă și năcăjită cu copilul bolnav. Dar Parintele m-a văzut și a venit drept la mine și eu i-am spus de baiat. Nu m-o certat că pe alții, o pus numai mâna pe capul baiatului și pe spate și-l tot mângâia. Mi-o spus că boala lui se trage de la un păcat din partea neamului barbatului meu și că are să trăiască baiatul, dar n-are să se facă bine niciodată. Poate așa să fi fost, pentru că socrul meu s-o împuscat, și soacra l-a tot blestemat că de ce a lăsat-o singură, cu șase copii. Poate de acolo să se fi tras, cine știe? L-am dus atunci 1 kg de lumanari din ceara curată și Parintele a luat lumanarile și a zis: "Binecuvântați să fie bostinarii, că au umplut toată țara de ceară!". Și după ce s-a uitat un pic la mine, mi-a mai spus să mănânc multă miere de stup, că acela-i leacul meu. Dar io nu-i spusese Parintelui că are ceva, deși eram tare bolnavă cu fierea și ficatul. Nu-i spusese, pentru că grija mea era baiatul, nu mă mai gândeam la mine. Și Vasile asta, vecinul care m-a dus la Parintele, tare s-a minunat: "Tu Chiva, tu, tot ești tu bună la Dumnezeu, da io așa ceva n-am mai văzut, să-ți ghicească cineva boala și să-ți spuie și leacul". Am mai fost de vreo două ori la Parintele și totdeauna ne-a primit tot cu vorbe bune. Simțea așa, o mângâiere sufletească, când erai în preajma lui. Când se uita la tine, parcă avea privirea lui Iisus din icoane. Avea un chip frumos, aparte, ochi albaștri și un pic de barbă. Dar avea o voce aspră. Stădea acolo și așteptând să vorbim cu Parintele, multe am auzit."

Achim Roman, baiatul Paraschivei, ține minte că avea 15 ani când mama lui l-a dus pe brațe la Parintele Arsenie. Mai știe că a călătorit în același autobus cu Parintele, de la București până în Drăganescu, fără să știe, dar că de la început, de când a urcat în mașină, i-a atras atenția un om care a stat cu două scaune înaintea lui și care a tăcut tot timpul drumului. "Avea ochelari groși pe ochi și era tare frumos la chip. Când a coborât din mașină, după ce am ajuns, mergea așa, parcă un pic într-o parte. Dar s-a dus așa de repede, de nu ne-am putut ține după el. Când am ajuns la biserică, era plin de lume, și acolo am văzut că omul acela din autobus era tocmai Parintele. El stătea de vorbă cu oamenii fără să se ferească. Nu se retrăgea cu ei, ci vorbea tare, le spunea direct ce avea de spus. Ascultai acolo și puteai învăța multe din ce auzai. Și mie mi-a zis că o să mă simt mai bine după ce o să împlinesc 25-30 de ani, dar că n-o să mă vindec de tot niciodată, că o să rămân așa, mic de statură, numai cât o jumătate de om. Mi-a mai spus să învăț o meserie, că să nu ajung cersetor, să nu fiu la mila nimanui. Mi-a spus să aleg să fiu croitor, cizmar ori frizer. Am ales croitoria și acum pot zice că nu trăiesc pe spinarea nimanui. Că imi trebuie mie pot să muncesc. Sunt cu sufletul împacat că l-am cunoscut pe

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Parintele Arsenie. Nu pot spune ca am simtit ceva deosebit atunci cand el mi-a pus mana pe cap si pe spate, dar am simtit in timp binefacerea lui. "Ma copile", mi-a zis a doua oara cand am fost la Draganescu si cand m-am asezat pe niste lemne care erau langa biserica, ca nu mai puteam sta inaintea de durerea picioarelor, "ma copile, tu esti ursit sa te faci ca si covrigul la spinare, dar om face cumva sa nu ajungi chiar asa". Avea numai vorbe intelepte Parintele si ne tot spunea sa ne ferim de cei bautori. Veneau oameni din toata tara la dansul. Multi l-au cautat, dar putini l-au gasit, pentru ca nu se arata oricui. Era un noroc si un dar sa poti sta de vorba cu dansul."

Tata necredincios

In bucataria laei Paraschiva e cald. Vorbele se impletesc si se cheama una pe alta, descriind intamplari si chipuri de oameni care l-au cunoscut pe Parintele Arsenie. Femeia care m-a condus pana aici, Ana Popa, povesteste si ea cum a ajuns la Draganescu acum mai bine de treizeci de ani, cu grija de a-l ajuta pe tatal ei, ce avea un mare pacat nespovedit. "N-a fost un om prea religios tata, nu prea mergea la biserica. Lucra la padure, si duminica, cand era liber, se odihnea. El avea un frate mai mare care era la pocaiti si asta ii spunea sa nu se duca la spovada la preot, ci sa se spovedeasca la un copac, ca-i tot aia. Avea tata o durere mare de cap, toata ziua lua medicamente. Asta i s-a tras de la un pacat mare, pe care l-a facut in tinerețe. Atunci a dat drumul la un lemn de pe o coasta si, chiar daca a strigat la aia care lucrau mai jos si care erau verii lui, lemnul a lovit pe unul din ei si l-a omorat. De atunci, el a ramas asa, cu o frica mare, ca a omorat un om si nu s-a mai dus la biserica. M-am gandit cum sa-l ajut si, cand a implinit 70 de ani si era mai bolnavicios, l-am dus la Parintele Arsenie. Cand am intrat cu el in biserica, s-a uitat Parintele catre tata si a zis: "Sa fi venit acum patruzeci si cinci de ani la mine, tu nu ajungeai asa". I-a spus sa se roage, sa mearga la biserica, sa dea un dar la biserica din sat si l-a binecuvantat. Timp de un an de zile, tata n-a mai stiut ce-i aceea durere de cap, parca i-o luase cineva cu mana si a mai trait apoi inca patru ani. Eu am fost de mai multe ori la Parintele si dansul isi amintea de noi, chiar daca veneau sute de oameni acolo. Ne cunostea ca am mai fost si nici nu intreba nimic, stia de ce a venit fiecare. Avea pentru fiecare o vorba potrivita, era un om tare frumos, nici nu va pot spune cum era. Razletea asa, o lumina, cand te uitai la dansul. Pe mine m-a ajutat mult si, ori de cate ori am fost la dansul, mi-a spus sa facem copii, ca sa ne mantuim. Ne mai spunea sa avem dreapta socoteala si sa ne spovedim, ca altfel copiii nostri o sa traga pacatele noastre. "Parintii mananca aguride si la copii li se strapezesc dintii", asa zicea Parintele. Tin minte ca-i placea tare laptele de bivolta si, cand am fost cu sora mea acolo, langa Bucuresti, i-am dus o sticla de lapte, pe care sora mea a pus-o intr-un sufletas cu apa, ca sa nu se strice laptele. I-a parut bine Parintelui de lapte. Tot atunci a venit acolo o femeie, care i-a spus Parintelui ca i-a adus o tara de unt, dar dansul s-a uitat la ea si i-a zis cu voce aspra: "Tu stii ce mi-ai adus aici? Uita-te in pachet!". Si femeia s-a uitat si a vazut ca untul ei era plin de viermi. "Tu sa nu mai iei laptele de la alte vaci, sa nu mai lasi copiii altuia flamanzi!", i-a mai zis Parintele femeii aceleia care era fermecatoare, de lua prin fermece laptele de la vacile altora. Eu am fost si la Prislop si m-am rugat la mormantul dansului. I-am facut sapte ani de-a

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

randul parastas aici, la biserica din sat, si cred ca ar trebui canonizat, ca sa i se faca acatist si sa ne putem ruga, pentru ca el ne ajuta si de dincolo de viata."

Trandafiri sub zapezi

"Si eu am fost la Parintele", imi spune Elena Talvan, "am fost ca am avut un necaz cu o fata care mi-a fost bolnava. Cand am intrat in biserica, Parintele mi-a spus ca stie de ce am venit si ca boala fetei vine de la pacatele noastre sau ale parintilor nostri. Sa ne rugam mereu, asa ne-a mai spus. Am fost si la mormantul lui, in 28 noiembrie, atunci cand i se face pomenirea, si tare am fost mirata, ca, desi era inceput de iarna si ninsese deja, trandafirii de pe mormant erau vii, in floriti, ca si cum afara ar fi fost cald. S-au mirat toti cati au fost atunci acolo si am aprins lumanari si la bradul de langa mormant, pe coaja caruia a aparut semnul crucii, ca si cum ar fi fost pictat de cineva. Atunci s-a intamplat un lucru ciudat. O femeie a luat un pic de pamant de pe mormantul Parintelui si l-a bagat in geanta. Cand sa plec, autobusul cu care am venit n-a mai putut sa porneasca. S-a stricat masina si soferul nu isi dadea seama ce poate sa aiba, ca doar fusese buna cand am venit. La o vreme, femeia care luase pamantul de pe mormant s-a gandit ca poate din cauza aia nu porneste masina, a dus pamantul la locul lui si numai asa a putut autobusul sa plece. Sunt bucuroasa ca am putut sa-l cunosc pe Parintele. De cand l-am vazut prima oara mi-am schimbat viata. Si fata mea, care a fost la Parintele, s-a intors catre credinta si Biserica. Dansul mereu zicea ca plata pacatului e moartea si ca ne putem mantui si in lume, nu numai in calugarie, daca facem si crestem copii."

Visul

Maria Steva a fost telefonista. Acum locuieste in Turnul Rosu si spune cui vrea sa stie ca sfatul Parintelui Arsenie a salvat-o de la moarte. A fost atat de bolnava, incat ajunsese sa aiba doar treizeci si sapte de kilograme. Era mai mult o umbra, atunci cand doua vecine, Maria lui Gavrila si Lina lui Gogu, s-au dus la Parintele Arsenie si i-au cerut un sfat pentru ea. Parintele i-a trimis vorba sa-si ia copiii si sa se duca pana la Manastirea "Turnul Rosu", de trei ori la rand, si sa se roage acolo, pentru ca acela e un loc deosebit. Asa a facut Maria. Ajutata de copii, a trecut peste sapte coturi ale Oltului ca sa ajunga sus in munte, la manastire, s-a rugat, a privegheat acolo si, la putina vreme dupa asta, doctorul Stefan Roman, care lucra la Bucuresti, dar se tragea din Turnul Rosu, a aflat de ea, a vazut-o si i-a dat un tratament care a facut-o bine, desi nimeni inainte nu stiuse de ce boala suferea. Lala Maria imi mai povesteste si despre o vecina, Lenuta, care stia sa cante foarte frumos la slujbele din biserica si care a aflat ca are o tumora la gat. Parintele Arsenie a trimis-o acasa sa se roage si s-a intamplat sa aiba amandoi acelasi vis, si vecina Lenuta, si Parintele. Maica Domnului li s-a aratat si le-a spus ca operatia este salvarea, pentru ca Lenuta sa poata canta mai departe slava Domnului. Si asa a fost.

Părintele ARSENIE BOCA – "Sfântul Ardealului"

Mărturii – Părintele Arsenie Boca – "o viață închinată schimbării vieții noastre"

Covorul cu pasari

Ion Mihai sta mai catre capatul satului. Pana la casa lui drumul merge serpuit printre case vechi, inchise cu porti inalte. Tetea Mihai a implinit 66 de ani si e bolnav si suparat. Fata lui este grav bolnava si el si nevasta o ingrijesc de patruzeci de ani, ca pe un prunc ramas neajutorat. A fost de multe ori la Parintele Arsenie sa-i ceara sfat pentru fata si acesta l-a sfatuit sa se roage si sa se spovedeasca des. "Odata m-am intalnit acolo, in curtea bisericii de la Draganescu, cu un batran care zicea ca a fost carutasul ce-l ducea pe Parintele Arsenie unde avea nevoie, atunci cand era staret la "Sambata". Mi-a spus omul acela ca l-a dus odata pe Parintele cu caruta pana la Voila si ca, atunci cand a ajuns la podul din padure care trece catre Cincu, caii n-au mai vrut sa mearga. S-a dat jos carutasul, a prins caii de hamuri, dar acestia tot nu voiau sa mearga mai departe, si atunci Parintele l-a chemat inapoi in caruta pe om si, dupa ce acesta a urcat la locul lui, cu o voce aspra a strigat Parintele catre un tufis de maces: "Pleaca, mai, de acolo!". Ce sa vezi? Cand a strigat Parintele a iesit afara un lup mare, care a luat-o la fuga. Si-apoi, Parintele a coborat din caruta si a mers inainte. S-a oprit la mijlocul dealului si s-a intors in toate partile fluierand usor. Zicea carutasul ca atunci au venit sute de pasari, din toate partile cerului, si s-au pus pe umerii si pe capul Parintelui, ca un covor, ca l-au acoperit si ca asa, acoperit cu totul de pasari, Parintele a urcat dealul pe jos, usor, ca si cum pasarile acelea l-ar fi dus pe aripile lor. Si cand a ajuns sus, le-a trimis la culcare si acestea au plecat si nu s-a mai zarit nici una, ca si cum nici n-ar fi fost. Parintele s-a urcat apoi in caruta si au plecat mai departe, unde aveau treaba. Altadata, Parintele Arsenie mergea pe jos, insotit de un alt calugar, de un barbat si de o femeie care au venit sa-l cunoasca. Brusc, a inceput o ploaie mare si n-au avut unde sa se adaposteasca. Dupa ce ploaia s-a terminat, toti erau uzi pana la piele, numai Parintele avea hainele uscate si nici o picatura de ploaie nu se vedea pe straiile lui. Mergea linistit, inaintea lor, cu o geanta sub brat, o geanta in care ducea niste carti. Acesta a fost Parintele", mai spune cu voce domoala Ion Mihai, "a fost mai presus de oameni si eu simt ca sunt fericit ca l-am cunoscut."

Mai sunt multe povesti despre Parintele Arsenie Boca, pe care mi le-au spus oamenii din Sebesul de Jos. Am putea umple caiete intregi cu amintirile lor, dar dreapta masura si cumpatarea pe care le cerea Parintele de la cei care-l cautau ma opresc, inainte ca portretul celui pe care am incercat sa-l descifrez din marturiile de mai sus sa alunece tot mai mult intr-o legenda.